

[Ømann.] indkomstmasse, man lægger skatterne på — bliver formindsket ud over al rimelighed gennem fradrag, således at der af de faktiske indkomster kun bliver halvdelen tilbage, når skatten skal pålignes. Jeg skal ikke her forville mig ind i fradragsjunglen, men alene konstatere, at skattefradraget tegner sig for et væsentligt indhug i den disponible indkomstmasse og derved pådrager sig en stor del af skylden for de høje skatteprocenter. Hvor stor, vil fremgå af tabel 4 i bemærkningerne til lovforslaget. Hvis vi forudsætter en uændret samlet skatteudskrivning og en uændret vægt af skattebyrden på bruttoindkomsten, så ville ved omlægning til skat uden fradragsret skatteprocenten for proportionalsskattestrækket (iberegnet folkepensionsbidraget) blive 17 mod ellers 22 $\frac{3}{4}$. For marginalskatteintervallet 22.000-25.000 ville procenten blive 40 mod tidligere 77 $\frac{3}{4}$, og på højeste niveau ville man efter en neutral omberegning kunne nøjes med beskedne 46 pct., medens man for overhovedet at have progression må beskatte de med skattefradraget reducerede højeste indkomster med 106 $\frac{3}{4}$ pct.

De allerfleste praktiske skatteovervejelser drejer sig om, hvad en eller anden forskydning i indkomsten eller skattebetalingen koster i skat — ikke om, hvad skatterne i det lange løb udgør i procent af den faktiske indkomst (brutto- eller familieindkomsten). Skatternes motiverede kraft ligger i marginalskatten. Den mest almindelige overvejelse er den, der går ud på at bedømme, hvor meget — eller rettere: hvor lidt — man har udsigt til at beholde af en merindtægt, hvad enten den nu skyldes ekstrajob, overarbejde eller hustruarbejde. Hvad en sådan situation angår, har man erkendt, at marginalskatten virker urimeligt, og man har derfor lappet på systemet — lappning synes det eneste helt konsekvente princip, hvad angår arbejdet med skattelovgivningen gennem en menneskealder — man har lappet på systemet ved at indføre et fradrag for merindkomst, som imidlertid er ganske utilstrækkeligt og uretfærdigt over for mindre stigninger. Det må dog bemærkes, at merindkomsten har man et eller halvandet år før man skal svare den forhøjede skat som følge af merindkomsten.

Lad mig til anskueliggørelse af fradragsreglens irrationelle virkning nævne overvejelserne hos en skatteyder, der ønsker at foretage skattefrie afskrivninger, for nu at berøre et område, der for tiden har den højtberede finansministers og også den højtærede økonomiministers bevågenhed. Det er da indlysende, og folketinget burde kunne indse det, at tilskyndelsen til overdrevne investeringer og deraf opnåelige skattefrie afskrivninger er desto større, jo højere marginalskatterne er. De selvsamme betragtninger gør sig gældende med hensyn til skattesnyderiet. Hvis der kun kan spares 40 pct. (som det vil blive ved skattefradragsreglens afskaffelse) mod tidligere nærværende 80 pct. af det ved skattesnyderi undragne beløb, er det da indlysende, at en følge af reformen vil blive, at fristelsen til at snyde bliver mindre. Samme dæmpende virkning vil reformen have på skatteydernes forståelige, men for administrationen meget tidkrævende bestræbelser for at opnå de forskellige former for legale fradrag på selvangivelsen.

I denne forbindelse kan jeg ikke tilbageholde en beklagelse af, at man i de senere år er kommet ind på at bevilge skattefradrag, når et eller andet formål skal fremmes, for eksempel den private opsparring, som man vil fremme ved opsparingspræmieringer i form af skattelettelse. På samme linje ligger fradrag for investeringsfondshenlæggelser og også de nylig nævnte afskrivninger i det omfang, disse foretages ud over det stedfundne slid eller den faktiske foreldelse. Hensigten med disse fradrag er angiveligt at fremme investeringerne, opsparringen o. s. v. Det er mig komplet umuligt at fatte det rimelige og fornuftige i, at en person på indkomstskatniveauet 7.000-22.000 kr. — altså proportionalsskattestrækket — kun skal belønnes med en skatterabat på 22 pct. af en given foretaget (eller fingeret) opsparring, medens en opsparring af selvsamme størrelse hos en skatteyder på niveauet 30.000 kr. skal have en rabat på 77 pct. Ved en (reel eller fingeret) opsparring på f. eks. 2.000 kr. får den ene en skattelettelse på 440 kr., den anden en skattelettelse på 1.540 kr. Jeg henviser her igen til tabel 4 i bemærkningerne med den tilføjelse, at vi, som man ser, har bibeholdt den i 1964 udarbejdede